PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis 2020 m. Lapkritis Nr. 214

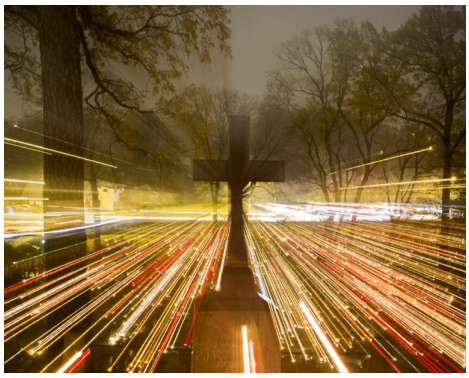

Liepsnoje gilioji prasmė:
liūdesy, lapo virpėjime,
arba verksme.
Štai ji pašoka.
Sustingsta. Nutyla.
Klausosi mūsų tylos.
Ir viską atleidžia.
Taip mums atrodo.
Tamsoje sukirbėjo kažkas –
paukštis, turbūt susivėlinęs.
Ar graudulys.
Gal Dievo dvasia
ar vėlė su visais atskubėjus
į Vėlines.

Vėlinių elegija.
Justinas Marcinkevičius, 2005

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

VĖLINIŲ VISUOTINIAI ATLAIDAI – visą lapkritį

Parapijos klebonas mons. Vytautas GRIGARAVIČIUS

Apaštališkosios Penitenciarijos popiežiaus vardu paskelbtame dekrete nurodoma, kad visuotinius atlaidus, kuriuos kasmet galime gauti mirusiems Vėlinių aštuondienio dienomis, šiemet galime gauti per visą lapkričio mėnesį.

Tokia galimybė suteikiama atsižvelgiant į pandemijos nulemtą nepaprastąją padėtį, taip pat siekiant išvengti didelių susibūrimų maldos namuose ir kapinėse. Dekrete taip pat nurodoma, kad visuotinius atlaidus mirusiems galės pelnyti sergantieji, seni žmonės bei visi kiti, kurie dėl civilinės valdžios pandemijos sąlygomis įvestų apribojimų negali išeiti iš namų.

Atlaidams gauti jie privalo sukalbėti Vėlinių valandų liturgijos Rytmetinę ar Vakarinę maldą arba Rožinį, arba Dievo Gailestingumo vainikėlį, arba kitas maldas už mirusius, vienydamiesi su visais tikinčiaisiais, atsiriboję nuo bet kokios nuodėmės ir pasiryžę, kai tik galės, įvykdyti įprastines atlaidų sąlygas.

Apaštališkosios Penitenciarijos dekrete taip pat primenama prieš daugiau kaip šimtą metų – 1915 m. rugpjūčio 15 d. – popiežiaus Benedikto XV paskelbta apaštališkoji konstitucija „Incruentum altaris", kuria visi kunigai buvo raginami Vėlinių dieną po tris kartus aukoti Mišias už mirusius.

Ypatingieji atlaidai pandemijos metu. Šia proga galima priminti, kad šiemet pavasarį, kai daugelyje šalių prasidėjo pirmoji pandemijos banga, buvo suteikta galimybė gauti ypatingus visuotinius atlaidus tikintiesiems, sergantiems COVID-19 liga, bei medicinos darbuotojams, šeimų nariams ir visiems, kurie kokiu nors būdu, taip pat ir malda, rūpinasi sergančiaisiais.

Kovo mėnesį Apaštališkosios Penitenciarijos paskelbtame dekrete buvo nurodyta, kad visuotiniai atlaidai suteikiami ir COVID-19 sergantiems tikintiesiems, kurie gydomi ligoninėse arba karantinuoti savo namuose, per komunikacijos priemones dvasiškai jungsis į šventųjų Mišių auką, kalbės Rožinį, apmąstys Kryžiaus kelią arba bent sukalbės Tikėjimo išpažinimą, „Tėve mūsų" maldą ir maldą į Švenčiausiąją Mergelę Mariją, aukodami savo išmėginimus tikėjimo Dievu ir artimo meilės broliams dvasioje, ir, kai tik bus įmanoma, atliks išpažintį ir priims Komuniją bei melsis Šventojo Tėvo intencija.

Atlaidus gali gauti ir medicinos darbuotojai bei visi, kurie, sekdami gerojo samariečio pavyzdžiu, rizikuodami užsikrėsti, slaugo sergančiuosius pagal dieviškojo Išganytojo žodžius: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti" (*Jn* 15, 13).

VATIKANO NAUJIENOS

Popiežius: Jėzus meldžiasi su mumis ir atveria mums dangų

Popiežius trečiadienio, spalio 28 d., bendrojoje audiencijoje tęsė katechezę apie maldą. Ligi šiol kalbėjęs apie maldą Senajame Testamente, popiežius kvietė atkreipti dėmesį į Jėzaus maldą. Jėzus, pradėdamas savo viešąją misiją, Jordano upėje meldėsi su visais atėjusiais atgailos krikšto. Jis meldėsi su visa Dievo tauta. „Kai meldžiamės, Jėzus meldžiasi su mumis", – sakė Pranciškus.

Jėzaus viešoji misija prasideda jo krikštu Jordano upėje. Evangelistai sutartinai priskiria šiam epizodui pamatinę svarbą. Jie pasakoja, kad visa tauta susibūrė maldai, patikslindami, kad šis žmonių susirinkimas buvo dėl atgailos. Žmonės ėjo pas Joną, kad juos pakrikštytų dėl nuodėmių atleidimo, dėl atsivertimo.

Todėl pirmasis viešas Jėzaus veiksmas buvo dalyvavimas bendroje krikštytis einančių žmonių maldoje, jų atgailos maldoje, nes visi prisipažino esantys nusidėjėliai. Būtent todėl Jonas Krikštytojas priešinasi sakydamas: „Tai aš turėčiau būti tavo pakrikštytas, o tu ateini pas mane!" (*Mt* 3,14), nes jis suprato, kas yra Jėzus. Bet Jėzus primygtinai prašo paklausyti, nes šis jo veiksmas yra paklusnumo Tėvo valiai veiksmas. Jis meldžiasi su Dievo tautos nusidėjėliais. Popiežius kvietė gerai įsidėmėti, kad Jėzus yra teisusis, ne nusidėjėlis, bet panorėjo nusileisti iki pat mūsų, nusidėjėlių. Jis meldžiasi su mumis, o kai mes meldžiamės – jis yra su mumis, jis meldžiasi su mumis. Jis yra su mumis, nes danguje meldžiasi už mus. Jėzus visą laiką melžiasi su mumis. Todėl niekada nesimelskime vieni, o visada su Jėzumi, sakė Pranciškus.

▶

Popiežius: Jėzus meldžiasi su mumis ir atveria mums dangų

Popiežius patikino, jog Jėzus nepasiliko kitame upės krašte, kad parodytų savo skirtingumą ir atstumą nuo nepaklusnios tautos, o įbrido į nuodėmę nuplaunantį vandenį taip, kaip nusidėjėliai. Jėzus panašėja į nusidėjėlį ir tai Dievo didybė, nes Jis pasiuntė savo Sūnų, kuris tapo paklusnus iki mirties, prisistatė kaip nusidėjėlis.

Jėzus nėra tolimas Dievas ir negali tokiu būti. Įsikūnijimas jį atskleidė pilnutiniu ir žmogiškai neįsivaizduotinu būdu. Pradėdamas savo misiją Jėzus išeina į atgailaujančios tautos priekį, tarsi įsipareigojęs atverti plyšį, per kurį, sekdami juo, visi mes išdrįstume pereiti. Tačiau šis kelias sunkus, jis eina jį praminti.

Luko Evangelijos pasakojime apie Jėzaus krikštą, kuris audiencijos dalyviams buvo perskaitytas prieš popiežiaus katechezę, sakoma: „Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus, ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu nusileido ant jo tarsi balandis, o balsas iš dangaus prabilo: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi“(*Lk* 3,21–22).

Popiežius priminė, kad, pasak Katalikų Bažnyčios katekizmo, tai yra laikų pilnatvės naujumas: „Tai sūnaus malda, kurios Tėvas laukė iš savo vaikų ir kurią pagaliau įgyvendina vienatinis Sūnus savo žmogystėje drauge su žmonėmis bei dėl jų“ (2599).

„Jėzus meldžiasi su mumis,“ – kartojo popiežius, prašydamas protu ir širdimi įsidėmėti, kad Jėzus meldžiasi su mumis.

Todėl tą dieną prie Jordano upės krantų susirinko visa žmonija, su visais maldos troškimais, bet ypač susirinko visa nusidėjėlių tauta. Visi, kurie manė, kad negali būti Dievo mylimi, kurie nedrįso peržengti šventovės slenksčio, kurie nesimeldė, nes nesijautė verti. Jėzus atėjo dėl visų, taip pat dėl jų ir viešąją misiją pradeda susivienydamas su jais.

Ypač Luko Evangelija pasakoja apie maldos aplinkybes, kuriose įvyko Jėzaus krikštas: „Kai, visai tautai krikštijantis, ir Jėzus pasikrikštijęs meldėsi, atsivėrė dangus“ (*Lk* 3, 21). Melsdamasis Jėzus atveria dangaus vartus ir pro tą plyšį nužengia Šventoji Dvasia. Ir iš aukšto pasigirsta balsas, skelbiantis nepaprastą tiesą: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi“ (*Lk* 3, 22). Šioje labai paprastoje frazėje slypi didžiulis turtas. Jis leidžia suvokti kažką apie Jėzaus slėpinį ir apie jo širdį, kuri visą laiką atverta Tėvui. Net tada kai pasaulis jį pasmerkia, kai išgyvena pačius sunkiausius ir liūdniausius išbandymus, neturi kur paguldyti galvos, kai prieš jį kyla neapykanta ir persekiojimai, Jėzus niekuomet nelieka be saugios buveinės: jis amžinai gyvena Tėve. Tai nepakartojamas Jėzaus maldos didingumas. Šventoji Dvasia nužengia ant jo, Tėvo balsas užtikrina, kad Sūnus yra mylimasis, Jis Sūnuje pilnutinai atsispindi.

Ši Jėzaus malda prie Jordano krantų buvo visiškai asmeniška ir ji bus tokia per visą jo žemišką gyvenimą. Tačiau per Sekmines malonės dėka taps visų krikštytųjų Jėzuje malda. Jis pats mums išmeldė šią malonę ir kviečia, kad melstumėmės taip, kaip jis meldėsi.

Popiežius ragino pasitikėti Jėzumi. Jei besimeldžiant užeina nuovargis, tuštumo jausmas, jei atrodo, kad visas gyvenimas buvo bergždžias, tą akimirką prašykime Jėzaus, kad jo malda taptų mūsų malda. Tą akimirką jis yra priešais Tėvą ir meldžiasi už mus. Jis mūsų tarpininkas, rodo Tėvui savo žaizdas, dėl mūsų. Pasitikėkime juo. Tada, jei juo pasitikėsime, išgirsime balsą iš dangaus, galingesnį už kylantį iš mūsų gilaus beviltiškumo, balsą, tyliai ištariantį: „Tu – Dievo mylimas. Tu – sūnus, dangaus Tėvo džiaugsmas!“. Šiais žodžiais Dievas kreipiasi į kiekvieną iš mūsų, net jei esame kitų atmesti, jei esame baisiausi nusidėjėliai.

Jėzus įbrido į Jordano upę ne dėl savęs, o dėl mūsų. Visa Dievo tauta susirinko prie Jordano melstis, prašyti atleidimo ir gauti atgailos krikštą. Žmonės priartėjo prie Jordano nusižeminę, pagal šv. Jono Krikštytojo liturginės iškilmės giesmę, „nuogomis sielomis ir basomis kojomis“. Maldai reikia nusižeminimo, pridūrė Pranciškus.

Jėzus atvėrė dangaus vartus taip, kaip Mozė Raudonąją jūrą, kad visi galėtume eiti jam iš paskos. Jėzus mums padovanojo savo maldą – savo dialogą su Tėvu. Savo maldą jis padovanojo mums, kad kaip Trejybės sėkla sudygtų mūsų širdyse. Priimkime šią maldos dovaną. Maldos su juo dovaną. Šitaip niekuomet nesuklysime.

Parengta pagal www.vaticannews.va

LIETUVOS VYSKUPŲ KONFERENCIJOS INFORMACIJA

Dėl sielovados pandemijos labiau paveiktuose šalies regionuose (INFO-21)

Lietuvoje sparčiai didėjant susirgimų COVID-19 skaičiui, o valstybei ėmusis papildomų priemonių gyventojų sveikatai apsaugoti, nuoširdžiai dėkojame stovintiems pirmosiose kovos su pandemija gretose – medikams, slaugytojams, savanoriams, Caritas darbuotojams bei visiems, kurie lydi jų misiją savo malda. Vieni kitiems pagelbėdami, atsakingai elgdamiesi, išlaikydami ramybę, likime ir toliau susitelkę bei saugokime vieni kitus.

Raginame jus bažnyčiose, parapijų namuose ir kitur laikytis visų apsaugos priemonių: dėvėti apsauginę veido kaukę, dezinfekuoti rankas, o parapijose, esančiose raudonųjų savivaldybių teritorijose, pastatų viduje laikytis bent 2 metrų atstumo nuo kitų žmonių. Atsižvelgiant į dabartinę pandemijos situaciją, bažnyčios pasilieka atvertos tiek asmeninei, tiek bendruomeninei maldai. Dalyvaudami šv. Mišiose, katechezėse ar kituose susitikimuose, dėvėkite apsaugines veido kaukes ir išlaikykite saugų atstumą. Jei sąlygos neleistų išlaikyti saugaus atstumo, katechezės, kursai ir kiti panašūs susitikimai vyks nuotoliniu būdu.

Primename, kad sekmadienio šventimo pareigą galite atlikti ir dalyvaudami šeštadienio vakarą aukojamose sekmadieninėse šv. Mišiose. Šv. Komuniją šiuo metu rekomenduojame priimti į ranką: ant delnu į viršų ištiestos dešinės rankos uždėkite kairiąją ranką ir, vos tik į delną įdedama šv. Komunija, ją priimkite iš karto.

Būkime neabejingi savo artimui: jaučiant simptomus, būdingus peršalimo ligoms, verta susilaikyti nuo dalyvavimo Eucharistijos šventime ir melstis namie. Viešpats tesuteikia stiprybės ir tegrąžina naują viltį!

2020 m. spalio 30 d.

PARAPIJOS CARITAS INFORMACIJA

Ačiū už Jūsų gerumą!

Š. m. spalio 23–24 dienomis Kristaus Prisikėlimo parapijoje veikiančios karitatyvinės veiklos grupės – Pagalbos namuose tarnyba ir Sriubos valgykla – dalyvavo organizacijos „Maisto bankas“ organizuojamoje 2020 m. rudens akcijoje. Akcijos metu buvo renkami maisto produktai nepasiturintiems. Maisto produktai buvo renkami 2 parduotuvėse: Žaliakalnio „Iki“ bei Jonavos g. „Maxima“. Akcijos metu iš viso surinkti 1757 maisto produktų vienetai, kuriuos paaukojo 883 aukotojai. Surinkti maisto produktai bus dalijami maisto paketais parapijos teritorijoje gyvenantiems neįgaliesiems ir juos prižiūrintiems šeimoms nariams parapijos namuose prie mažosios Prisikėlimo bažnyčios. Apie maisto produktų dalijimą paketais bus skelbiama Kristaus Prisikėlimo parapijos interneto svetainėje bei laikraštyje „Prisikėlimas“. Taip pat iš surinktų maisto produktų bus gaminamas maistas Sriubos valgykloje, kur skurdžiai gyvenantys kauniečiai gali nemokamai valgyti kiekvieną darbo dieną nuo 12 iki 14 val. **Didelis ačiū akcijoje dalyvavusiems savanoriams ir parapijiečiams, parėmusiems karitatyvines parapijos veiklas savo auka!**

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose pas... bažnytinių rūbų tvarkytoją inžinierę Eleną SABALIAUSKIENĘ

Vilius MISEVIČIUS

Kristaus Prisikėlimo parapija turi nemažą ūkį. Jį tvarko būrys darbuotojų. Tarp jų yra ir bažnytinių rūbų tvarkytoja inžinierė tekstilininkė Elena SABALIAUSKIENĖ. Tai viena iš tų darbštuolių, kuriuos retai matome viešumoje, bet jų darbo vaisiai džiugina parapijiečius.

Neseniai garbingą jubiliejų atšventusi E. Sabaliauskienė gimė ir užaugo Kaune, Vilijampolėje. Zuzanos ir Jono Asipauskų šeimoje buvo trys atžalos, tarp jų Elena – vidurinė. Moteris pasakojo, kad nuo mažens tėvai skiepijo darbštumą ir savarankiškumą. „Besimokydama tuometinėje Kauno 12-ojoje vidurinėje mokykloje pamėgau krepšinį. Buvau ne tik mokyklos, miesto, bet ir Lietuvos rinktinės žaidėja. Baigusi tuometinį Kauno Politechnikos institutą tapau tekstilės inžiniere. Gavau paskyrimą į „Drobę“, kur išdirbau 27 metus, kol ši įmonė buvo privatizuota ir vėliau parduota“, – kalbėjo Elena. Per tą laiką ištekėjo už „Atramos“ gamyklos darbuotojo Vidūno Sabaliausko, pagimdė du vaikus – Tomą ir Agnę. Atkūrus Lietuvos Nepriklausomybę, įsigalint privačiam verslui, visa šeima kurį laiką buvo samdoma, bet greit įmonė bankrutavo ir visi (tarp jų ir Elena) tapo bedarbiais.

Sužinojusi, kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo parapijai reikalinga valytoja, ji čia įsidarbino. Pasak Elenos, nuo pat mažens tėvai savo atžaloms neleido dykaduoniauti – visi turėjo savo pareigas, buvo ugdomas darbštumas. „Ne vienas pažįstamas, pastebėjęs mane tvarkant bažnyčią, stebėjosi, kad inžinierė ... tapo valytoja. Niekada darbų neskirsčiau į patrauklius ir juodus – tad mielai atlieku ir tas neprestižines pareigas“, – kalbėjo pašnekovė. Jai ypač daug sunkių valymo darbų teko atlikti baigiant atstatyti mūsų šventovę, kurioje sovietmečiu buvo „Bangos“ radijo gamykla. „Pamenu, kaip džiaugėmės, kai pavyko išvalyti ir gražiai paruošti lankytojams ant Kristaus Prisikėlimo didžiosios bažnyčios stogo įrengtą terasą ir Šiluvos Švč. M. Marijos koplyčią. O kiek triūso įdėta 2004 m. pabaigoje prieš Šv. Kalėdas, rengiantis atstatytos šventovės iškilmingam pašventinimui! Tada viską teko atlikti rankomis, nes grindų valymo mašiną parapija įsigijo gerokai vėliau. Labai pavargdavau, bet ištvermės pakako: matyt, pravertė tai, kad daugelį metų sportavau ir buvau fiziškai stipri“, – prisiminė Elena.

Pokalbyje su ja jutau moters paprastumą, kuklumą, vidinę šilumą ir geranoriškumą, žavėjo jos šypsena.

Sulaukęs gerų atsiliepimų apie E. Sabaliauskienės darbštumą, sąžiningumą ir atsakingumą parapijos klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius šiai moteriai patikėdavo vis naujas užduotis. Tad prireikus pagalbos tvarkant bažnytinius rūbus, pasirinkta Elena. Su ja susitikome parapijos namuose. Moteris aprodė patalpą, kur jai tenka skalbti, džiovinti, lyginti ir paruošti naudojimui bažnytinius rūbus. Išsikalbėjome apie kunigų dėvimus liturginius drabužius, kurie tradiciškai vadinami iš lotynų kalbos kilusiais žodžiais. Manytume, kad nemažai daliai tikinčiųjų įdomu daugiau sužinoti apie skirtingų religinių drabužių, kuriuos kunigai dėvi įvairiomis progomis, pavadinimus bei jų simboliką. Svarbiausi liturginiai rūbai yra trys – alba, stula ir arnotas. Alba – bene pagrindinis liturginis drabužis. Jis siuvamas iš balto, lygaus, dažniausia natūralaus pluošto audinio. Ji į apačią platėjanti ir beveik siekia apavą. Alba reiškia ją vilkinčiojo sielos tyrumą, rodo atsitraukimą iš kasdieniško gyvenimo bei kunigiškąją tarnystę, šlovinant Viešpatį kartu su angelais ir šventaisiais. Albos tikintieji nemato – ją prieš Mišias kunigas užsivelka ant sutanos, o ant jų arnotą. Arnotas – tai apsiaustą primenantis puošniausias liturginis rūbas, kuris siuvamas iš lengvai klostėmis krentančios medžiagos. Stengiamasi, kad šis drabužis būtų skoningas, o siuvinėjimams ir aplikacijoms būtų naudojami liturginiai simboliai. Arnotas išreiškia meilę Viešpačiui. Tai, jog šį rūbą kunigas velkasi ant visų kitų drabužių, reiškia, kad meilė viršija visas kitas dorybes. Beje, liturginių drabužių spalva taip pat turi prasmę. Pavyzdžiui, žalius arnotus kunigai dėvi šiokiadieniais, nes žalia yra vilties spalva. Raudona spalva – tai kraujo, karštos meilės ir aukos dvasios simbolis, kryžiaus kančios spalva: tokios spalvos liturginius drabužius kunigai dėvi kankinių, apaštalų šventėse, Verbų sekmadienį, Didžiojo penktadienio pamaldose. Gedulingomis progomis dėvimi violetinės – atgailą ir liūdesį simbolizuojančios – spalvos rūbai. Atlikdamas liturgines apeigas, kunigas privalo dėvėti stulą – bažnytiniais simboliais papuoštą audeklo juostą. Ji žymi ir kunigiškųjų pareigų naštą, ir teisę suteikti sakramentus. Stula taip pat reiškia nemirtingumą.

Be to, tarp bažnytinių rūbų yra kamža. Tai plonas baltas, trumpesnis už albą katalikų liturginis drabužis su ilgomis ir plačiomis rankovėmis. Jas dėvi apeigas atliekantys dvasiškiai bei Mišiose patarnaujantys pasauliečiai. „Dalį minėtų bažnytinių rūbų, taip pat Mišioms naudojamas šluostes, altoriaus staltieses bei užtiesalus man tenka skalbti ir lyginti. Susidaro nemaži skalbiamų drabužių skaičiai, nes čia patenka ne tik mūsų parapijos bažnyčių, bet ir dalis Kauno vyskupijos pirmojo dekanato šventovių liturginių rūbų. Ypač nelengva skalbinius lyginti“, – pastebėjo Elena.

Kristaus Prisikėlimo bazilika, tarsi Lietuvos Jeruzalė, traukia svečius ne tik iš mūsų šalies, bet ir iš užsienio. Čia konferencijų salėje ir kitur dažnai būna įvairių renginių. Kadangi Elena viena pirmųjų skuba padėti kitiems ir tai jai suteikia džiaugsmo, prieš aštuonetą metų ji pradėjo talkinti parapijos garbingų svečių priėmimams. „Pastačius naujus parapijos namus ir juose apsigyvenus kunigams, klebonas pakvietė tapti tų namų šeimininke. Susirgus buvusiai monsinjoro pagalbininkei ekonomei, man buvo pasiūlyta užimti ir šią darbo vietą. Kol kas pavyksta pasitikėjimą pateisinti. Būna malonu išgirsti padėkos žodžių po pietų, kai sekmadieniais ar švenčių dienomis valgomajame susirenka dalis Kauno vyskupijos pirmojo dekanato kunigų ar kitų svečių, ir juos vaišinu savo gamybos valgiais“, – šypsodamasi užsiminė E. Sabaliauskienė.

Prieš penkiolika metų Elena pergyveno netektį – nuo sunkios širdies ligos mirė vyras. Dukra Agnė ir sūnus Tomas su šeimomis išsikraustė į savo būstus Kaune. Tad likusi viena Elena daugiau laiko gali skirti parapijos namų reikmėms. Dalį laisvalaikio praleidžia kolektyviniame sode. „Parapijos namuose gyvenantiems kunigams ir svečiams atvežu čia užaugintų vaisių. Rudenį surinkusi obuolius ir nuskynusi vynuoges, vežu į sulčių spaudyklą ir tais gaminiais vaišinu parapijos namų gyventojus...“, – pasakojo darbštuolė.

Ji dažnokai susitinka su seserimi Janina Balasevičiene, kuri yra Kristaus Prisikėlimo parapijos floristė, puošianti Kristaus Prisikėlimo baziliką ir mažąją bažnyčią. E. Sabaliauskienė pasidžiaugė, kad jos atžalų šeimos gražiai sutaria. O kiek džiugesio būna, kai švenčių metu ar kitomis progomis močiutę aplanko dešimtmetė anūkėlė Karolina ir vaikaitis Benediktas, dukra Agnė su vyru ir sūnus Tomas su žmona, draugėn susiburia giminės – brolio ir sesers šeimų nariai!

Lapkričio mėnesio liturginis kalendorius

1 – Visi Šventieji
2 – Mirusiųjų minėjimo diena (Vėlinės)
9 – Laterano bazilikos Pašventinimas
16 – Švč. Mergelė Marija, Gailestingumo Motina
22 – Kristus, Visatos Valdovas (Kristus Karalius)
29 – I Advento sekmadienis
30 – Šv. Andriejus, apaštalas

Pagal *http://lk.katalikai.lt/*

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Visų Šventųjų iškilmė ir Vėlinių prasmė

Aleksandra BANCEVIČIENĖ

Lapkričio mėnesį pradedame dviem šventėmis – Visų Šventųjų iškilme ir Vėlinių diena. Dažnai esame linkę jas supainioti, abi dienas skirti artimųjų kapų lankymui, mirusiųjų pagerbimui. Todėl norime priminti tikrąją Visų Šventųjų iškilmės prasmę ir maldos už mirusiuosius – Vėlinių aštuondienio svarbą ne tik anapilin išėjusiems mūsų artimiesiems, bet ir mums, pasilikusiems žemėje.

Visų Šventųjų šventė Katalikų Bažnyčioje turi iškilmės rangą, yra viena iš svarbesniųjų metinių liturginių švenčių. Tik Kristaus atneštas tikėjimas leidžia suprasti, jog mūsų protėviai, seneliai, tėvai, broliai, seserys, išėję į anapus, jei jau yra pasiekę Galutinį Tikslą, nėra šiaip kažkur dausose, bet realiai gyvena ir netgi labiau gyvena nei mes. Mes palyginti su jais esame tik šešėlyje, o jie gyvena iš tikrųjų Šviesoje, nes regi patį Gyvybės Šaltinį. Iš tiesų ši krikščioniškojo tikėjimo tikrovė yra kažkaip nutolusi, sunkiai suvokiama mūsų visuomenėje, nes ta mūsų visuomenė, reiktų pripažinti, nėra labai krikščioniška. Mūsų, kaip ir visos Europos, kultūros šaknys yra krikščioniškos, bet vienas dalykas yra krikščioniškos kultūros apraiškos ir visai kas kita – asmeninis krikščioniškas tikėjimas, besireiškiantis per kultūrą.

Šventasis yra ne tik tas, kuris yra kanonizuotas – paskelbtas šventuoju, bet ir kiekvienas žmogus, kuris yra danguje, Dievo artumoje. Vadinasi, šią vieną dieną mes švenčiame visus žinomus ir nežinomus šventuosius, tam tikra prasme švenčiame ir savo pačių ateitį. Mes danguje būsime tik tuomet, jei būsime šventi. Ir atvirkščiai, jeigu būsime danguje, vadinasi, būsime ir šventi. Žinoma, jeigu šventumas netaps mūsų savastimi šiame pasaulyje, vis vien turėsime galimybę būti pabaigti šventinti skaistykloje. Tačiau tai jau kitas mūsų tikėjimo slėpinys.

Kokia yra Visų Šventųjų iškilmės liturginė spalva ir kodėl?

Tai balta spalva. Ji Bažnyčioje reiškia meilės pergalę. Ši spalva liturgijoje naudojama, kai minimos Viešpaties Jėzaus šventės (išskyrus susijusias su Jo Kančia, kai naudojama raudona spalva), Mergelės Marijos, kitų šventųjų, kurie gyvenimą baigė ne kankinio mirtimi, minėjimo dienomis. Kodėl balta yra meilės pergalės spalva? Apreiškime šv. Jonui kalbama apie Jėzų, visą baltą, nes Prisikėlimu nugalėjusį mirtį (*Apr* 1, 13 –14). Tie, kurie yra nugalėję su Juo, irgi vilki baltus apsiaustus, išbalintus Avinėlio Krauju – jie yra nugalėtojai (*Apr* 7, 9.14). Taigi šventieji yra mirties, nuodėmės, blogio, piktosios dvasios nugalėtojai Kristuje, ši spalva reiškia jų pergalės triumfą.

Lapkričio 2-ąją minime savo mirusiuosius. Kaip liudija pats pavadinimas „Vėlinės“, ši šventė labai artima lietuvių etnokultūrinei tradicijai. Koks yra jos krikščioniškasis turinys? Kam esame kviečiami?

Man atrodo, tai gražiai pasisekusio įkultūrinimo pavyzdys, kai lietuviškai vadinamos Vėlinės yra ir krikščioniškojo anapus išėjusių mūsų artimųjų, apie kurių galutinį likimą dar nežinome, paminėjimo diena. Nelabai išmanau senąją baltų religiją, tačiau kiek iš bendro išsilavinimo žinau, tą dieną būdavo prisimenami anapilin iškeliavę artimieji, jiems nuliejamos aukos, paliekama maisto, panašiai kaip ir Kūčių tradicijose. Nežinau, kiek senuosiuose papročiuose yra atjautos slėpinio, tačiau krikščioniškoms mirusiųjų paminėjimo šventėms būdingas bruožas – atjauta, maldos ir aukos pagalba išėjusiems, kurie dar nėra pasiekę būties pilnatvės, t. y. šventojo būklės danguje, kai žmogaus siela regi Dievą veidas į veidą, bet vis dar yra skaistykloje, kur apvaloma nuo į anapus nusinešto blogio.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Kristina JASILIONIENĖ, *Gyvojo rožinio koordinatorė*

Parapijos Gyvojo rožinio nariai svečiavosi Švč. Jėzaus Širdies parapijoje

Spalio 24 d. Švč. Jėzaus Širdies parapijoje vyko Kauno I dekanato Gyvojo Rožinio diena, skirta šv. popiežiaus Jono Pauliaus II gimimo šimtmečiui paminėti.

Ši Gyvojo Rožinio diena, pradėta švęsti Kristaus Prisikėlimo parapijoje, jau kelerius metus “keliauja” iš vienos parapijos į kitą.

Švč. Jėzaus Širdies parapijos vikaras kun. Nerijus Pipiras, pasveikinęs susirinkusius, kreipėsi į šios maldos mylėtojus ir padėkojo jiems už ištvermingą maldą.

Kun. Nerijus katechezę skyrė Rožiniui. Jis priminė, kad Rožinis – be galo svarbi maldos grandinė, jungianti mus su dangumi. Kartu tai yra ir didis evangelizacinis darbas, kurį nudirba milijonai žmonių. Kartu buvo pasidalyta mintimis ir apie šv. Jono Pauliaus II asmenybę, jo santykį su Marija. Kunigas akcentavo, kad Jonas Paulius II ne tik pats tilpo po Marijos apsiaustu, bet ir visam pasauliui parodė šio apsiausto plotį ir gylį. Daug galima nuveikti, pasak kun. Nerijaus, vaikščiojant kartu su Marija Evangelijos takais.

Po katechezės vyko Švenčiausiojo Sakramento adoracija, buvo kalbamas Rožinis.

12.00 val. iškilmingas šv. Mišias, kurias, kaip ir Rožinio maldą, tiesiogiai transliavo Marijos radijas, aukojo Švč. Jėzaus Širdies parapijos vikaras kun. N. Pipiras, koncelebravo Kauno Šv. Kryžiaus Atradimo parapijos klebonas kun. Valdas Paura OCD.

Per homiliją kun. N. Pipiras pažymėjo, kad atsivertimas reikalingas visiems. Kartu buvo raginama stebėtis Dievo kantrybe – Jis atranda būdų, kaip nesunaikinti žmogaus, bet apgenėti, patręšti, tikintis, kad pastarasis dar duos vaisių, labiau atsigręžiant į Dievą.

Baigiantis šv. Mišioms per parapijas keliaujantis Rožinis buvo iškilmingai perduotas Kauno Šv. Kryžiaus Atradimo (Karmelitų) parapijai.

Po šv. Mišių bažnyčios šventoriuje Gyvojo Rožinio maldos grupelių Kauno mieste koordinatorė Kristina Jasilionienė, Šančių parapijos maldos grupelės koordinatorius Jonas Greičius ir parapijos zakristijonas Juozas Stirbys šiai dienai atminti pasodino dekoratyvinį medelį.

Šventė baigėsi bendryste prie arbatos puodelio parapijos namuose.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Kviečiame į susitikimą su Šiaulių vyskupu E. Bartuliu

2020 m. lapkričio 8 d., sekmadienį, po 18.00 val. šv. Mišių Kristaus Prisikėlimo bazilikoje Šiaulių vyskupas E. Bartulis pristatys 2021 m. nuotraukų kalendorių „MARIJA, GLOBOK EUROPĄ“.

Nuolatinė 24 val. Švč. Sakramento adoracija mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje

Kiekvieno mėnesio trečiąjį penktadienį kviečiame jungtis prie parapijos šeimų bendruomenės ir adoruoti Švč. Sakramentą. Adoracijos pradžia – penktadienį 8.30 val., pabaiga – šeštadienio rytą 8.00 val.

Rašykite: Laikraščiui „Prisikėlimas“, Žemaičių g. 31b, 44147 Kaunas. El. p. prisikelimas.redakcija@gmail.com, www.prisikelimas.lt. prisikelimas.Tiražas 500 egz.
Vyriausiasis redaktorius – parapijos klebonas mons. V. Grigaravičius. **Redkolegija** – A. Bancevičienė, V. Lendraitis, J. Matikovienė, V. Misevičius, D. Starkutė, N. Strikulys.